

De overval mislukte. De KP'ers, binnengelaten door Wildschut en de tweede KP'er die zich had laten insluiten, waren nog met het inpakken van de buit bezig, toen onverwachts enkele werksters verschenen. Een onderdeel van het plan was geweest dat die werksters op het laatste moment het consigne zouden krijgen weg te blijven – daarmee was blijkbaar iets misgegaan. Inbraak vermoedend holde één werkster meteen de straat op en waarschuwde een slager. De slager sloeg alarm, rende het gebouw binnen, werd daar door Wildschut uit verdreven, maar toen deze om zich heen keek, waren de andere KP'ers al weg. Wildschut zelf trachtte nu te vluchten, nam een jongen zijn fiets af, maar voor hij de straat uit was, gooide een NSB'er zijn fiets voor die van Wildschut. Deze viel en werd gegrepen. Hij werd naar het Huis van Bewaring aan de Weteringschans te Amsterdam overgebracht.

Martha van Huessen-Pikaar:

'Onze Jan, hij is niet meer uit onze gedachten. Hij moet vrij komen, hoe dan ook. Hij ligt gebonden in een cel en het eten wordt hem in zijn mond gegoten. Deze berichten krijgen we van een jongen van *Trouw* die uit de Weteringschans ontslagen is. Hij wordt wel niet meer vertrouwd, maar er wordt toch naar hem geluisterd. Jan wordt zwaar mishandeld bij het verhoren. O Jan, jongen, niets kan ons meer schelen nu jij zo in nood verkeert. Ik zie hem voor me zoals hij was, wanneer hij bad, Jan, die nooit iets deed zonder zijn gebed, Jan, die voor ieder van ons zijn leven zou geven, moet het zijne verliezen . . . Dit is de eerste keer dat ze mij zien huilen, maar ik houd zoveel van die trouwe medewerker.

. . . We gaan op inlichtingen uit in Amsterdam: hoe zit het op de Weteringschans? Zou er iemand goed zijn van de bewaking? Is die waakhond er nog die al eens een overval heeft doen mislukken? We rijden in de tram door Amsterdam; als de conducteur de halte Weteringschans afroept, rijden onze haren te berge. Hier zit Jan gevangen, o jongen, als we je eens mochten helpen'¹ -

mochten helpen? Het *moest*! Dat leed voor Johannes Post geen enkele twijfel.

Wij zijn er niet zeker van dat Rogier van Aerde het in *Het Grote Gebod* zuiver gesteld heeft toen hij, de achtergrond weergevend van waaruit Johannes Post tot zijn overval op het Huis van Bewaring aan de Weteringschans kwam, er in de eerste plaats op wees dat Post in het westen des lands zijn autoriteit over de Knokploegen wilde versterken en dat dat streven de instemming had van de redactie van *Trouw* waarmee Post regelmatig contact had.² Het kan wel zijn dat dergelijke gedachten in algemene zin bij Post en de redacteuren van *Trouw* leefden, maar die motieven zijn, dunkt ons, niet nodig wanneer men de vraag stelt waarom Post tot zijn overval

¹ A.v., p. 72. ² Rogier van Aerde in: *Het Grote Gebod*, dl. I, p. 375-76.